Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Guțan Vitalie
Dosarul nr. 2ri-330/25
2-19082230-02-2ri-08072025

D E C I Z I E

10 noiembrie 2025 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice
din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând recursul declarat de SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 16 iunie 2025,

emisă în cadrul procedurii de insolvabilitate intentată față de ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”,

la cererea depusă de lichidatorul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” - Bulgaru Igor, împotriva SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” cu privire la încasarea sumei,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

La data de 12 iunie 2025, lichidatorul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” - Bulgaru Igor a depus acțiune împotriva SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” solicitând:

- încasarea contravalorii, dobânzii de întârziere, prejudiciului cauzat de evoluția indicelui prețurilor de consum (rata inflației) și a cheltuielilor de judecată;
- încasarea în mod solidar din contul pârâților SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” în beneficiul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” (în procedura falimentului) a sumei de 2.123.174,92 lei, cu titlu de contravaloare a cantității culturilor agricole recoltate (rapiței și a griului) și prelucrate: grâu de toamnă de pe 269 ha a terenurilor agricole *****, *****, *****și rapița de toamnă de pe 104 ha a terenurilor agricole *****, *****, *****aflate în gestiune economică a ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”;

- încasarea în mod solidar din contul pârâților SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” în beneficiul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” (în procedura falimentului) a sumei de 246.997,95 lei calculate pentru perioada 04 iulie 2024 – 05 iunie 2025, cu titlu de dobândă de întârziere, până la achitare efectivă a contravalorii, care la data de 05 iunie 2025 constituie 246.997,95 lei;
- încasarea din contul pârâtului SRL „Schit-Agromex” în beneficiul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” (în procedura falimentului) a sumei de 3.230,25 lei calculate pentru perioada 04 iulie 2024 – 05 iunie 2025, cu titlu de prejudiciul cauzat de evoluția indicelui prețurilor de consum (rata inflației), până la achitare efectivă a contravalorii, care la data de 05 iunie 2025 constituie 155.580,78 lei;
- încasarea cheltuielilor de judecată din contul pârâtului SRL „Schit-Agromex” în beneficiul statului.

Totodată, lichidatorul Bulgaru Igor a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare prin instituirea sechestrului în privința patrimoniului SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” în limita revendicărilor din acțiune, în sumă de 2.123.174, 92 lei.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 16 iunie 2025, a fost admisă cererea cu privire la asigurarea acțiunii și respectiv, aplicată măsura de asigurare a acțiunii, prin aplicarea sechestrului pe bunurile și mijloacele financiare ale SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”, în limita valorii acțiunii, în mărime de 2.123.174,92 lei, până la devenirea definitivă a hotărârii judecătorești.

Solicitarea recurentului

Invocând dezacord cu actul judecătoresc în cauză, la 23 iunie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (2) din Legea insolvabilității*), SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”, au înaintat cerere de recurs solicitând casarea încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central din 16 iunie 2025 cu emiterea unei noi încheieri, prin care să fie respinsă cererea cu privire la asigurarea acțiunii.

În motivarea cererii de recurs s-a indicat că încheierea instanței judecătorești cu privire la admiterea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare este neîntemeiată și ilegală.

Astfel, recurenții au remarcat că, în speță, instanța a soluționat cererea de asigurare fără a notifica pârâții, încălcând grav dreptul acestora la apărare.

De asemenea, recurenții au remarcat că, deși cerere de chemare în judecată a fost depusă la data de 12 iunie 2025, cererea de asigurare a acțiunii a fost soluționată într-o manieră preferențială, peste 4 (patru) zile lucrătoare, contravenind radical prevederilor art. 177 alin. (2) Cod de procedură civilă și fără nicio justificare, care să demonstreze că notificarea ar fi afectat aplicarea sechestrului. Omisiune contravenind principiului de echitate și bună-credință, care impune un proces just și echilibrat.

Recurenții au menționat că lichidatorul nu a demonstrat urgența aplicării sechestrului fără înștiințare, iar instanța nu a verificat dacă notificarea ar fi afectat scopul măsurii, or, pârâții au fost privați de posibilitatea de a prezenta probe, cum ar fi contractele nr. 1 și nr. 2 din 10 iulie 2023, care ar fi putut demonstra conformitatea acțiunilor lor.

Mai mult, recurenții au indicat că art. 82 Cod de procedură civilă obligă instanța să verifice temeinicia cererii, inclusiv prin audierea părților, dacă este cazul, ceea ce nu s-a realizat inclusiv nu s-a expus referitor la neachitarea taxei de stat de către reclamant în persoana administratorului Bulgaru Igor, cerință obligatorie care instanța urma să o examineze din oficiu.

Recurenții au invocat că în speță, instanța nu a justificat de ce notificarea ar fi compromis scopul sechestrului, ceea ce face măsura arbitrară, or, pârâții nu au avut acces la cererea lichidatorului sau la probele anexate, ceea ce a împiedicat exercitarea dreptului la apărare.

În altă ordine de idei, recurenții au susținut că, aplicarea sechestrului presupune existenta unui *periculum in mora*, conform art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, care prevede că măsurile de asigurare se dispun doar dacă neaplicarea lor ar face imposibilă executarea unei hotărâri judecătorești.

Or, încheierea din 16 iunie 2025 nu conține o motivare concretă care să demonstreze acest pericol. Lichidatorul a invocat doar presupuneri generale referitor la riscul înstrăinării bunurilor, fără a prezenta probe concrete, cum ar fi acte de transfer, contracte de vânzare sau alte dovezi ale intenției pârâților de a risipi patrimoniul.

Suplimentar au remarcat că principiul *utilitas* impune ca măsura să fie necesară și eficientă, însă în lipsa unor probe concrete sechestrul devine excesiv.

Astfel, instanța nu a verificat existența unor alternative mai puțin restrictive, or, recurenții sunt societăți active, cu situație financiară stabilă și suficient de solvabile pentru a garanta executarea unei eventuale hotărâri, aspect confirmat prin bilanțurile și extrasele bancare depuse.

Neanalizarea solvabilității și absența unui risc real sau iminent fac măsura disproporționată, contrar jurisprudenței CEDO (Broniowski c. Poloniei).

Recurenții au arătat că potrivit art. 5 alin. (2) din Legea nr. 149/2012, litigiile cu privire la masa debitoare se soluționează în procedură contencioasă specială, cu aplicarea normelor Cod de procedură civilă, or încheierea contestată a fost emisă în afara acestui cadru, privând pârâții de dreptul de a combate pretențiile lichidatorului.

Conform art. 39 alin. (1) din Legea insolvabilității, masa debitoare include doar bunurile existente la intentarea procesului sau dobândite ulterior, iar lichidatorul nu a demonstrat că recolta din 2023 se încadrează în această definiție.

Contractele nr. 1 și nr. 2 din 10 iulie 2023 nu stabilesc o obligație de restituire a bunurilor, astfel că aplicarea principiului *pacta sunt servanda* impunea o analiză a eventualei încălcări contractuale, analiză inexistentă în încheiere.

Deși, art. 66 din Legea insolvabilității conferă lichidatorului atribuții cu privire la valorificarea masei debitoare, acesta nu este dispensat de sarcina probei. Lipsa dovezilor cu privire la apartenența recoltei la masa debitoare și inexistența oricărei referiri la art. 2 din lege în încheiere contravin principiului *acta probantur*. Facturile și tichetele de cântar invocate, nesemnate de lichidator, nu pot constitui probe certe. În temeiul art. 40 din lege, lichidatorul poate solicita restituirea bunurilor doar după stabilirea prealabilă a apartenenței acestora la masa debitoare, etapă ignorată în speță, ceea ce face măsura prematură și nelegală.

Mai mult, administratorul autorizat Bulgaru Igor a acționat *ultra vires*, contrar art. 61 și art. 66 din Legea insolvabilității, formulând cererea de sechestru fără a demonstra că bunurile vizate aparțin debitorului. Instanța a ignorat contractele din 10 iulie 2023, care arată că recolta a fost gestionată de pârâți în baza acordurilor lor comerciale, excluzând includerea acesteia în masa debitoare conform art. 39, or, ignorarea acestor acte și solicitarea sechestrului fără probarea titularului bunurilor constituie, potrivit art. 63 alin. (2), o depășire a mandatului și un abuz de drept.

În concluzie, recurenții au remarcat că sechestrul reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate, incluziv prin prisma lipsei de proporționalitate și lipsa notificării prealabile adecvate în coroborare cu nerespectarea termenelor procedurale.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând încheierea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și a temeiurilor de drept invocate, Colegiul consideră necesar de a respinge recursul declarat, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Din lucrările cauzei se constată cu certitudine că, între ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” pe de o parte și SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” pe alta, au existat raporturi juridice, în urma cărora, lichidatorul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” - Bulgaru Igor a depus acțiune solicitând încasarea în mod solidar din contul SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” a

sumei de 2.123.174,92 lei, cu titlu de contravaloare a cantității culturilor agricole recoltate (rapiței și a griului) și prelucrate: grâu de toamnă de pe 269 ha a terenurilor agricole *****, *****, *****și rapița de toamnă de pe 104 ha a terenurilor agricole *****, *****, *****aflate în gestiune economică a ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”; - a sumei de 246.997,95 lei calculate pentru perioada 04 iulie 2024 – 05 iunie 2025, cu titlu de dobândă de întârziere, până la achitare efectivă a contravalorii, care la data de 05 iunie 2025 constituie 246.997,95 lei; - a sumei de 3.230,25 lei calculate pentru perioada 04 iulie 2024 – 05 iunie 2025, cu titlu de prejudiciul cauzat de evoluția indicelui prețurilor de consum (rata inflației), până la achitare efectivă a contravalorii, care la data de 05 iunie 2025 constituie 155.580,78 lei.

Totodată lichidatorul a solicitat și aplicarea măsurilor de asigurare, prin instituirea sechestrului în privința patrimoniului SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” în limita revendicărilor din acțiune, în sumă de 2.123.174, 92 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 16 iunie 2025, a fost admisă cererea cu privire la asigurarea acțiunii și respectiv, aplicat sechestrul pe bunurile și mijloacele financiare ale SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”, în limita valorii acțiunii, în mărime de 2.123.174,92 lei, până la devenirea definitivă a hotărârii judecătorești.

Analizând situația de fapt din prezenta speță vis-a-vis de asigurarea acțiunii, în raport cu materialele cauzei, instanța de recurs consideră oportun de a reitera prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, care statuează expres că la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

De asemenea, potrivit art. 175 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; a[1]) să noteze acțiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pârâtului; b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte; c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligații față de el; d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar); e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Judecătorul sau instanța dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea

bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Potrivit art. 177 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii. Cererea de asigurare a acțiunii se soluționează de către judecătorul care examinează cauza în ziua depunerii, fără înștiințarea pârâtului și a celorlalți participanți la proces. Dacă cererea de asigurare a acțiunii este depusă concomitent cu cererea de chemare în judecată, aceasta se soluționează în ziua emiterii încheierii privind acceptarea cererii de chemare în judecată, fără înștiințarea pârâtului și a celorlalți participanți la proces.

Astfel, la examinarea cererii cu privire la asigurarea acțiunii, judecătorul stabilește necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proasta administrare a averii ș.a.

Din conținutul normelor indicate instanța de recurs conchide că măsurile de asigurare a acțiunii se aplică în cazul în care neaplicarea lor ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Or, la examinarea acestei cereri instanța a stabilit necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, iar această necesitate la caz rezultă din pericolul de neexecutare a unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantului.

Cu referire la normele legale nominalizate supra, Colegiul judiciar relevă faptul că concluzia primei instanțe despre necesitatea asigurării acțiunii prin aplicarea sechestrului asupra mijloacelor financiare și bunurile mobile, și imobile, ce aparțin SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”, este justificată, având la bază cumulul dovezilor administrate, cărora le-a fost dată o apreciere corectă și obiectivă, corespunzătoare cerințelor art. 130 Cod de procedură civilă, instanța verificând toate argumentele invocate în acest sens.

Colegiul apreciază ca întemeiată concluzia instanței de fond, precum că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, or starea de fapt și de drept derivată din lucrările dosarului, permit a concluziona că neluarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantului. De altfel, acțiunile de rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunului, ar putea pune obstacole în privința executării unei viitoare hotărâri judiciare, respectiv neasigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului pe bunul mobil ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantului. Astfel, încât argumentarea că o eventuală hotărâre judecătorească ar rămâne neexecutată, este justificată.

Instanța de recurs califică ca neîntemeiat și declarativ argumentul recurentului, precum că nu au fost informați despre examinarea cererii de asigurare, or, din sensul că măsura solicitată (*sechestru asupra bunurilor fungibile, susceptibile de înstrăinare rapidă*) este, prin natura sa, o situație tipică în care citarea prealabilă ar compromite efectul util al măsurii, recurenții ignoră că art. 177 alin. (2) Cod de procedură civilă,

permite expres examinarea fără citarea părții adverse, atunci când notificarea ar periclita scopul măsurii.

Consecvent, instanța menționează că atunci când bunurile sunt circulabile sau pot fi înstrăinate, examinarea cererii de asigurare *ex parte*, este o procedură îndreptățită.

Totodată, deși recurenții susțin că prin acțiunile instanței le-a fost afectat dreptul la apărare, instanța subliniază că pe lângă faptul că măsura instituită este una provizorie, este și contestabilă, or recurenții au utilizat efectiv calea de atac, ceea ce confirmă menținerea dreptului la apărare.

De asemenea, Colegiul consideră irelevant argumentul recurenților cu privire la faptul că soluționarea cererii de asigurare ar fi trebuit să aibă loc „în ziua depunerii" or, acesta nu are nici suport legal, nici efect asupra valabilității măsurii, de altfel, art. 177 alin. (2) Cod de procedură civilă, nu instituie un termen de decădere, iar orice eventuală depășire nu afectează validitatea actului și nu produce nulitate.

Susținerile referitoare la lipsa „pericolului iminent" ignoră realitatea obiectivă, or din actele depuse la dosar de lichidator, rezultă că prin natura lor, bunurile de care dispun recurenții, pot dispărea rapid și ireversibil, iar pentru dispunerea măsurilor de asigurare nu se cere probarea definitivă a pretențiilor, ci doar existența unei aparențe rezonabile a dreptului și a unui risc real de înstrăinare sau dispariție a bunurilor.

Jurisprudența națională este constantă în a considera că în cazul bunurilor fungibile pericolul este prezumat.

Critica referitoare la lipsa proporționalității măsurii este considerată pur declarativă, deoarece recurenții nu au demonstrat că activitatea lor ar fi fost paralizată sau afectată în mod real, iar în lipsa oricărei dovezi cu privire la un impact disproporționat asupra desfășurării activității comerciale, susținerile lor rămân simple afirmații. În același timp, ingerința în dreptul de proprietate este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim de protejare a masei debitoare și este proporțională, fiind provizorie și reversibilă.

Completul de judecată distinge un element esențial pentru recurenți și anume că instanța nu ar fi verificat dacă recolta invocată este inclusă în masa debitoare, or acest aspect nu poate fi reținut de instanță deoarece, aplicarea măsurilor de asigurare nu necesită o asemenea probă deplină, pentru că aceasta reprezintă tocmai problema ce urmează a fi soluționată în procesul de fond.

Critica referitoare la lipsa semnăturii lichidatorului pe unele înscrisuri este lipsită de relevanță, întrucât acestea sunt documente comerciale emise de terți, nu acte întocmite de lichidator; autenticitatea lor va putea fi verificată în procedura de fond, iar nu în etapa măsurii provizorii.

Conturând aspectele redate în cererea de recurs, instanța distinge că în mod vădit, recurenții încearcă să transforme această etapă procesuală într-un proces complet cu privire la masa debitoare, ceea ce contravine esenței măsurilor asiguratorii.

Invocarea principiului *pacta sunt servanda* este, de asemenea, nefondată. Contractele din 10 iulie 2023 nu reglementează explicit transferul proprietății recoltei

debitorului către recurenți, iar instanța nu avea obligația de a face o analiză detaliată a respectării obligațiilor contractuale la această etapă. O astfel de analiză aparține exclusiv judecării fondului pretențiilor, nu examinării unei cereri provizorii. A cere instanței să stabilească cu caracter definitiv apartenența recoltei la masa debitoare înainte de a dispune măsuri provizorii înseamnă a anula însăși rațiunea acestor măsuri: aceea de a conserva bunuri în privința cărora există suspiciuni rezonabile că ar fi ale debitorului, pentru a împiedica dispariția lor înainte ca instanța să se pronunțe asupra dreptului.

De altfel, susținerea că instanța nu ar fi verificat dacă bunurile invocate sunt incluse în masa debitoare este inexactă. Instanța a constatat existența unor indicii suficiente de aparență a dreptului, coroborate cu riscul iminent de sustragere a bunurilor, ceea ce este exact testul prevăzut de Codul de procedură civilă și confirmat de practica judiciară. Norma nu impune instanței să enumere în încheiere textele legale din Legea insolvabilității, ci să aprecieze existența condițiilor pentru măsura provizorie, lucru pe care instanța l-a făcut.

În altă ordine de idei, pe lângă faptul că recurenții nu au prezentat probe concludente și pertinente care să demonstreze că aplicarea sechestrului ar stagna activitatea lor economică, instanța subliniază că prin aplicarea măsurilor de asigurare în cazul dat, se limitează doar dreptul de dispoziție asupra bunului sechestrat, nefiind însă îngrădite alte drepturi.

Afectarea activității economice nu este în sine un argument suficient pentru excluderea sechestrului, mai ales când creditorul riscă să nu-și mai poată realiza drepturile. Legea protejează echilibrul între interesele patrimoniale, iar măsura aplicată are caracter temporar și proporțional.

Astfel, Completul conchide că prima instanță a dat o apreciere corectă tuturor probelor anexate la materialele cauzei, verificând raționalitatea și temeinicia cererii privind asigurarea acțiunii în limita valorii revindecărilor din acțiune, emițând în acest sens o încheiere legală în conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, potrivit căruia instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Contrar susținerilor recurenților despre lipsa caracterului justificat al riscului invocat, Completul menționează că riscul invocat este nu doar real, ci și iminent, având în vedere circumstanțele concrete, existența unei creanțe contestate, natura litigioasă a raportului juridic și potențiala imposibilitate de recuperare ulterioară. În speță, reieșind din circumstanțele cauzei condițiile *periculum in mora* sunt îndeplinite.

De asemenea, instanța de recurs menționează că aplicarea măsurii asiguratorii nu echivalează cu o soluționare anticipată a fondului, or chiar și în lumina expunerilor instanței de fond, aceasta este o măsură preventivă, reversibilă, menită să asigure eficiența unei eventuale hotărâri favorabile, permisă de Codul de procedură civilă și Legea insolvabilității.

Din considerentele menționate supra și având în vedere faptul că motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate, iar încheierea contestată este legală și întemeiată Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 16 iunie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 426 alin. (3), 427 lit. a), 428 alin. (1), 238-241 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 16 iunie 2025, emisă în cadrul procedurii de insolvabilitate intentată față de ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”, la cererea depusă de lichidatorul ÎS „Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” - Bulgaru Igor, împotriva SRL „Schit-Agromex” și SRL „Sprin Agro” cu privire la încasarea sumei.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei